
ПРАВЕДНИКИ

Агеєв Олександр Андрійович (1910-1990)
Агеєва Марія Іванівна (1871-1944)
Агеєв Андрій Юхимович (1870-1944)
Агеєва Єлизавета Андріївна (1908-2005)

ВРЯТОВАНІ

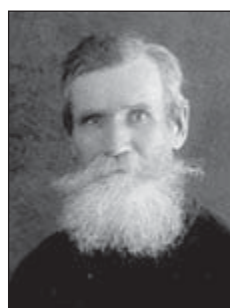
Агеєв Ігор Олександрович (1936)
Білозовська Іда Семенівна (1906-1989)
Білозовська Доба Семенівна (1912-2000)
Мауер Роза Семенівна (1913)

О.А. Агеєв

М.І. Агеєва

А.Ю. Агеєв

Є.А. Агеєва

І.О. Агеєв

В.С. Білозовська

Д.С. Білозовська

Р.С. Мауер

Семен Аронович і Стися Борисівна Білозовські жили на вул. Тверській, 13.

З ними знаходилася їх старша донька Іда з чоловіком Олександром Андрійовичем Агеєвим і сином Ігорем. Дві молодші доньки, Роза Мауер і Доба Білозовська, з сім'ями мешкали на вул. Чкалова, 25. В перші дні війни їх чоловіки пішли на фронт. Олександра Агеєва не взяли в армію через важке поранення, отримане на фінській війні.

Почалися дні окупації. Олександр Агеєв з дружиною і п'ятирічним сином перебралися до його батьків на Поділ, на вул. Костянтинівську, 20.

Першою жертвою фашистів став Семен Аронович Білозовський, якого заарештували на вулиці. Дочка Доба випадково побачила його в колоні чоловіків, які йшли з лопатами під конвоєм вулицею Володимирською.

Вранці 29 вересня Стися Борисівна з доньками Добою, Розою і онуками Борисом, Марком і Арсеном пішли вулицею Артема на Лук'янівку. Там їх зустрів Олександр Агеєв і переконав йти з Києва. Дітей він забрав з собою. Два дні Стися Борисівна, Доба і Роза ховалися на Тверській, 13, а потім пішли убік Сталінки. У Стисі Борисівни було

хворе серце, і їй довелося повернутися додому. Добі і Розі вдалося переправитися човном через Дніпро і пішки дістатися до Курська. Звідти вони виїхали до Алма-Ати. Повернувшись після Перемоги до Києва, сестри дізналися про трагічну долю своїх дітей і матерів.

На Подолі діти прожили шість днів, але довше залишатися ставало небезпечно, оскільки двірник погрожував їх видати. Хлопчиків відвели до бабусі на Тверську. Там Стисю Борисівну з онуками видали німцям господарі будинку, і її з малюками відвели до Бабиного Яру.

Олександр Андрійович, його батьки і сестра щосили прагнули врятувати Іду Семенівну і п'ятирічного Ігоря. Два роки вона не виходила з дому. Чоловік зробив для неї дві схованки: одну на високій печі, куди вона піднімалася мотуззяними сходами, другу – під столом. Вікна в квартирі були постійно завішані. Маленького Ігоря діти двірника обзивали «жидом». Хлопчика довелося хрестити, і хрестик висів над його ліжечком. На всі питання сусідів Ігор, який рано подорослішав, відповідав: «У мене немає мами», а мамою називав свою тітку Єлизавету Андріївну, яка працювала в їдальні водників, що допомагало сім'ї вижити.

Небезпека посилювалася, оскільки Олександр Агеєв був пов'язаний з партизанами. За півтора місяці до приходу Червоної Армії німці оголосили Поділ забороненою зоною. Сім'я Агеєвих пішла з двору останньою, Іда Семенівна пов'язалася хусткою до самих очей. Півтора місяці вони жили на околиці Києва в ямі.

Андрій Юхимович і Марія Іванівна пішли з життя 1944 року.

Після війни Роза Мауер працювала паспортисткою в ЖЕКУ, а Доба Білозовська – фотографом. Ігор Олександрович Агеєв закінчив інженерно-будівельний інститут і працював генеральним директором ремонтно-будівельного управління. Родині Агеєвих, які врятували своїх єврейських родичів, 1996 року присвоєно звання «Праведник Бабиного Яру».